

Giới thiệu Kiều Nga

Người dịch: mic2hu

Người và yêu vốn không cùng một thế giới

Làm sao yêu nhau?

Làm sao chung sống với nhau?

...

Vì sao thiêu thân lại lao đầu vào lửa dù biết chờ đợi nó là cái chết đốn đau, nóng chảy?

Vì sao biết không thoát khỏi luân hồi, thiên đạo, Kiều Nga vẫn cam nguyện chung sống với loài người?

Bạn đang đọc truyện *Kiều Nga* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1: Thương

Đầu thu mát mẻ, mây trắng nhẹ phủ trên bầu trời, trong sân lá rụng tầng tầng, lúc sáng sớm Tiểu Bạch đã quét qua một lần nhưng giờ đây lại rơi đầy.

Tiểu Bạch mặc y phục đơn giản đang nấu bốn món mặn một món canh trong bếp, chỉ có một mình nên nàng cũng không vội, từ từ mà làm, thức ăn làm xong dùng đĩa đậy lại để giữ nóng, lúc phu quân về là có thể ăn ngay.

Ánh hoàng hôn từ từ phủ xuống khung cửa sổ, về lên gương mặt cười thanh tú của nàng, một lọn tóc rơi xuống, nàng vừa cắt rau vừa thuận tay vén ra sau tai. Nàng không xinh đẹp lắm, nhưng rất thanh tú, mặt tròn tròn, da trắng mịn, đôi mắt như nước, đã là thê tử người ta nên khéo mắt lúc nào cũng vô cùng thỏa mãn và quyến rũ.

Nàng đang bung canh lên, cách một lớp vải mềm những vẩn bóng tay, nàng bóp bóp dãi tai để hạ nhiệt, miệng lộ ra nụ cười vừa ý, hôm nay nàng làm toàn những món phu quân thích ăn, vừa nghĩ đến ánh mắt kinh ngạc thỏa mãn của phu quân, nàng không kìm được nụ cười trên môi. Lúc này ngoài sân vang lên tiếng gõ cửa, Tiểu Bạch giật mình, nhất định là phu quân về rồi.

“Chàng về rồi à!” Nàng chạy như bay ra mở cửa nghênh đón, trên gương mặt tràn đầy ý cười, nhưng một khắc sau lại khựng lại ở mép cửa.

Nam nhân cao lớn mặt mũi sáng sủa trước mặt đúng là phu quân của nàng, phu quân mà nàng yêu thương nhất, phu quân của nàng là thợ mộc ngày ngày làm việc trong thôn, thủ nghệ của chàng rất giỏi, con người lại trung hậu thật thà nên người trong thôn đều thích.

Phu quân của nàng mặc y phục vải thô nàng may cho hắn, gương mặt ảm đạm nhìn nàng. Sau lưng là một đạo sĩ áo đen nhũn nhặn vuốt râu.

“...Phu quân?”

Tần An cúi đầu tránh ánh mắt sừng sốt của nàng, hơi dè dặt nói: “Tiểu Bạch, ta vẫn luôn nghĩ là một cô nương tốt như nàng sao lại lấy một người thô lỗ như ta.”

Tiểu Bạch mở to đôi mắt đẹp, đạo sĩ sau lưng Tần An bước lên trước một bước, lạnh giọng nói: “Tiểu yêu nhỏ nhoi, tu thành hình người đã là tạo hóa, hà tất vì hại nhân gian?” Rồi lại nói với Tần An: “Vị huynh đài đây hãy lui về phía sau, thử cho tại hạ diệt trừ yêu nghiệt ngay tại đây.”

Tiểu Bạch chớp mắt, lui lại vài bước rồi cười thành tiếng, nàng nhìn Tần An thật kỹ, “Chàng tìm đạo sĩ về sao, hắn nói thiếp là yêu quái thì chàng tin ngay sao?” Không chờ hắn trả lời, thân hình mảnh mai yếu điệu tròn ra sau hậu viện như một làn khói.

Đạo sĩ lập tức đuổi theo, Tần An ngăn ra, bàn tay buông thõng xuống nắm chặt thành quyền, hắn không biết hắn làm vậy là đúng hay sai, nhưng chẳng phải nàng là yêu quái sao?

Sao hắn có thể cưới một con yêu quái làm thê tử được, yêu quái dù sao cũng sẽ hại người.

Lúc hắn đuổi đến hậu viện thì Tiểu Bạch đang đứng dưới gốc hoa lê từ xa cười với hắn, lần đầu tiên họ gặp nhau chính là dưới gốc hoa lê này nên hắn trồng cây hoa lê trong sân, hắn không có tiền mua trang sức y phục cho nàng, chỉ có thể trồng hoa lê, mùa xuân đến hoa rơi đầy như tuyết trắng trong hậu viện.

Lúc Tiểu Bạch cười có hai kim đồng tiền nhàn nhạt, mắt Tần An bỗng đau đớn, nàng giang hai tay, bỗng nhiên hắn thấy dưới chân nàng bắt gặp sinh ra

một ngọn lửa dữ dội bao trùm lấy nàng, hoa lửa như lá phong bay khắp nơi trong không trung.

Đạo sĩ bên cạnh cũng vô cùng ngạc nhiên, ông ta chưa hề ra tay.

Nàng đang tự thiêu.

“Phu quân, chàng không muốn cưới một con yêu quái phải không?” Tiểu Bạch mỉm cười đến xuất thần rồi dùng tay áo lau nước mắt, vai nàng run lên, sau đó là từng tràng cười lạnh, nàng nhìn chăm chăm vào gương mặt hoảng hốt của hắn, “Phu quân, chàng không sai, là Kiều Nga này nhìn lầm người.”

Một đôi cánh màu xám cực lớn mọc ra sau lưng nàng, không hề có màu sắc rực rỡ, chỉ là một đôi cánh phù du*, ngọn lửa đỏ rực nuốt chửng lấy thân hình nàng, phát ra tiếng kêu tí tách, nổ rộ như một bông hoa sen sắc sỡ, cuộn cuộn như nước sông Vong Xuyên, thiêu cháy luôn cả khu vườn đầy hoa lê.

*Con phù du, hay còn gọi là con thiêu thân

Tần An ngây ngốc đứng nguyên tại chỗ, đầu óc một mảng trống rỗng, khi hắn hồi thần lại được thì cả sân đã bị cháy đen.

Gió khô lạnh thổi qua, tàn dương như những giọt máu chấm ở chân trời. Hắn từ từ khụy xuống trong mảnh đất cháy đen, đạo sĩ bên cạnh cũng nhẹ thở dài.

Hai

Lại là một mùa thu nữa.

Từ quán, khách nhân tập nập.

“Thợ mộc Tần, làm cho ta một cây trầm gỗ nhé.”

Thiếu nữ vút một túi tiền lên bàn, kẻ say túy lúy đang bò trên bàn lúc này mới ngẩng khuôn mặt bê bối đầy râu lên, đẩy túi tiền ra xa.

“Xin lỗi, không làm.”

“Tại sao?” Giọng nói của thiếu nữ áo trắng giòn vang, nàng kéo ghế ngồi trước mặt nam nhân, “Nghe nói huynh là thợ mộc giỏi nhất trong vòng năm mươi dặm, mấy thôn gần đây cũng biết đại danh, có một cây trầm thôi tại sao lại không làm?”

Nam nhân uống cạn chút rượu còn lại trong chén, “Ngay cả một cây trầm tặng cho Tiểu Bạch ta cũng chưa từng làm, tại sao phải làm cho các người?”

Hắn làm rồi, một cây trầm hình hoa lê rất đẹp, nhưng mà chưa tặng thì đã nhận phải kết cục như vậy.

Là do một tay hắn tạo thành, bây giờ trầm hoa lê vẫn nằm yên trong ngực áo hắn.

“Ai da, việc này thì có liên quan gì, huynh hối hận sao?” Giọng thiếu nữ vẫn linh động, nàng mở to mắt nhìn nam nhân, “Ta tên Vãng Sanh, nếu có thể quay lại từ đầu thì huynh có bằng lòng làm cho Tiểu Bạch một cây trầm không?”

“Cô nói gì?” Hắn đột ngột ngừng đầu, thiếu nữ trước mặt cười rực rỡ, “Ta có thể đưa huynh quay về quá khứ, huynh có thể lựa chọn lại từ đầu, thế nào?” Nàng kéo dài từng chữ, “Còn giá cả ấy à, ta sẽ thu một mảnh nhỏ hồn phách của huynh, đây là hồn phách buộc phải tồn thất lúc xuyên không.”

Tần An cười lạnh một tiếng, “Nếu có thể được gặp lại nàng thì chết cũng có sao đâu?”

“Huynh nói nghe nhẹ nhàng quá nhỉ, là một mảnh hồn phách ở đây,” Thiếu nữ sờ ngực mình nghiêm túc nói, “Sau khi huynh chết, không có hồn phách hoàn chỉnh của tâm hồn thì không thể nào đầu thai làm người được.”

Tần An không thể tin nhìn nàng, “Cô là ai?”

“Ta là Vãng Sanh, Vãng Sanh chuyên mua bán linh hồn.”

Nói xong âm thanh bốn phía thoái lui như thủy triều, không gian như ngưng đọng, cảnh tượng bốn phía như được vẽ lại tại khoảnh khắc đó.

Trong ánh mắt sững sờ của Tần An, thiếu nữ đứng lên đưa tay ra với hắn, “Vậy huynh có bằng lòng không? Từ bỏ cơ hội chuyển thế làm người để trở về quá khứ chọn lại một lần nữa chứ?”

Tần An đưa tay, bàn tay thô ráp đầy vết chai của hắn đặt lên ngón tay mềm mịn của thiếu nữ, tầm mắt bỗng nhiên mơ hồ không rõ rồi trở nên trống rỗng như mực lan tỏa trong nước, từng đóa hoa mực nổi lên thành cảnh tượng trong nhà, những đường nét đỏ dần dần biến thành màu sắc chân thực.

Đầu hắn vàng vắt, lúc mở mắt thì đã là trên giường trong nhà.

Trong nhà tỏa ra mùi vị bình an, mùi vị của cuộc sống đời thường.

“Phu quân, sao chàng không ngủ thêm một lúc?”

Tần An bỗng thấy giặt mình, sức lực tứ chi như bị rút sạch, hần từ từ ngẩng đầu, Tiểu Bạch của hần đang bung một cái chậu đứng cửa, trên vai phủ một chiếc khăn, hiển nhiên là vừa làm xong việc nhà.

Mặt nàng đỏ hồng, nụ cười ngọt ngào, hai lúm đồng tiền nhỏ khiến Tần An bàng hoàng.

Cảnh tượng này...

Đúng rồi, hần nhớ cảnh tượng này, làm sao hần có thể quên ngày này, nó đã hiện đi hiện lại trước mắt hần cả trăm ngàn lần.

Là ba ngày trước khi hần đưa đạo sĩ về nhà. Cũng chính ngày này hần đã phát hiện Tiểu Bạch là yêu quái.

“Tiểu Bạch.” Hần khàn giọng gọi nàng, “Nàng lại đây.”

Tiểu Bạch ngần ra, nàng nhìn xuống tay mình, “Phu quân, vẫn còn một chậu y phục chưa giặt...”

“Nàng qua đây.”

Tiểu Bạch thả đồ xuống, chỉnh trang lại y phục đi đến trước cửa sổ, Tần An si ngốc nhìn nàng, đưa tay vòng lấy eo nàng vui đầu vào ôm thật chặt, thân thể mềm ẩm và mùi hương nhàn nhạt khiến hần khó thở, “Tiểu Bạch, xin lỗi...”

Tiểu Bạch đỏ mặt đẩy hần ra, “Phu quân, mới sáng sớm mà chàng làm gì vậy...”

Tần An không nói gì thêm, hần cup mắt hôn lên cánh môi mềm mại, đang chuẩn bị kéo áo nàng ra thì bỗng ngừng lại.

...Đây là... môi của yêu quái. Rất mềm, rất ngọt, mùi vị hần vẫn luôn tưởng nhớ.

Mùi vị của yêu quái.

Lòng Tần An run lên, hần tách người ta, Tiểu Bạch vẫn đỏ mặt không biết nên làm gì, hần vừa buông lỏng nàng bèn chạy ra cửa như một con thỏ rồi nhặt lại đồ, “Phu quân, thiếp đi làm việc đây.”

Lúc nàng nói lời này khoe môi mang theo nụ cười, ánh mắt không giấu được sự xấu hổ.

Tần An làm như không hề nghe thấy, hần hoảng hốt đứng nguyên tại chỗ. Lại được gặp nàng rồi, trở lại một năm về trước, hần soi gương, dung mạo hần cũng là một năm trước.

Chẳng phải chuyện gì cũng có thể thay đổi được sao.

Hôm nay hần vẫn như một năm trước mà ra ngoài làm việc, công việc hôm nay không nhiều, lúc đó trong lòng hần muốn sớm về nhà cùng làm cơm với Tiểu Bạch, vậy là từ sớm đã làm hết công việc để trở về, hần vốn muốn cho nàng một sự ngạc nhiên nên không hề gõ cửa mà âm thầm đi xuống nhà bếp.

Quả nhiên nàng đang bận rộn trước bếp, cứ một lúc là lại lau mồ hôi trước trán, y phục đơn giản của nàng bị dính tro, hần thương xót chuẩn bị gọi nàng thì một ngọn lửa trong lò bỗng phực ra làm cháy góc váy Tiểu Bạch.

Tiểu Bạch hoảng sợ la lên, chỉ trong khoảnh khắc, Tần An chớp mắt đã thấy nàng biến thành một con phù du nhỏ xíu, y phục trông không rơi xuống đất, con phù du to hơn con sâu bướm thông thường một chút, màu xám trắng, thậm chí có hơi xấu xí, nó bay vài vòng rồi đáp xuống. Một lúc sau lại biến thành thiếu nữ trắng trẻo. Nàng rút thân thể lửa lò trốn sau bếp, lo lắng chộp lấy góc áo kéo kéo, góc váy rơi xuống đất nên cũng tắt lửa, chỉ bị cháy xém một mảnh nhỏ, nàng hơi tiếc nuối cầm váy lên cuộn lại đi về phòng.

Tần An nhớ cảm giác kinh hoàng của mình lúc đó, cả thế giới như sụp xuống dưới chân, thê tử của hần lại là một con phù du xấu xí.

Hần chưa từng nghĩ phù du sợ lửa, nhưng vì để làm thê tử của hần, một ngày ba bữa cơm, ngày ngày nàng phải ở bên bếp lò nấu cơm cho hần.

Tần An một năm trước cứng đờ người đứng trước phòng Tiểu Bạch, Tiểu Bạch thay y phục bước ra nhìn thấy hần, nàng ngần ra, mặt cũng trắng bệch đi, một lúc sau mới cúi đầu nhỏ giọng gọi, “Phu quân.”

Lúc đó hần cũng không nói gì, chỉ coi như chưa từng xảy ra chuyện gì, nhưng thần sắc trầm lặng và đôi mày nhíu chặt đó, và ánh mắt bắt đầu xa lạ của hần đã khiến Tiểu Bạch đau lòng.

Lần này sẽ không như vậy nữa.

Không thể xảy ra chuyện như vậy nữa.

Tần An thề với lòng rồi về nhà thật sớm như lần trước, hần đi đến trước cửa sổ nhà bếp âm thầm nhìn Tiểu Bạch nấu cơm, ngọn lửa lại phực ra cháy góc váy nàng.

Lòng hần run rẩy, có thứ gì đó trào lên, hần nhắm mắt.

Chờ lúc Tiểu Bạch về phòng hán mới đứng trước cửa chờ, Tiểu Bạch bước ra, thần tình vẫn y hệt lần trước, ngẩng nhìn hán, hình như hán nhìn thấu được càng nhiều thứ hơn.

Tần An hít một hơi bước lên ôm lấy nữ nhân đang khẽ run rẩy, “Tiểu Bạch,” Hán dịu dàng gọi, lần này không thể đánh mắt nữa, không thể làm người thì có sao đâu, hán chỉ cần kiếp này thôi, “Tiểu Bạch, ta không quan tâm đâu.”

Nữ nhân trong ngực hán run rẩy kịch liệt hơn, nằng nặc nghẹn một tiếng rồi im lặng.

Bạn đang đọc truyện *Kiều Nga* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 2: Trung

Thật ra Tiểu Bạch không phải tên là Tiểu Bạch.

Nàng có một cái tên rất quyến rũ là Kiều Nga. Nàng không yêu kiều không xinh đẹp, bởi vậy chưa từng để phu quân gọi nàng như vậy.

Lần đầu tiên Tần An gặp nàng là ở hậu sơn của thôn, lúc đó tuyết lớn, tuyết trắng tinh bao phủ tất cả, hán vào rừng chặt cây thì gặp một nữ nhân thoi thóp trong sơn động, nàng thân mặc áo trắng, tóc đen nổi bật trong tuyết trắng, gương mặt nàng vô cùng bình thường, chỉ được coi là thanh tú, khoảnh khắc đó hán bỗng thấy dung nhan của nàng đẹp đến kinh tâm động phách.

Hán cứu nàng về, nữ nhân coi mở nhưng dịu dàng này đã làm mê mẩn của hán, lúc gặp hán nàng thân mặc áo trắng, tính tình đơn thuần, vậy nên Tần An bèn gọi nàng là Tiểu Bạch.

“Phu quân?”

Tiếng gọi của Tiểu Bạch kéo hán về với hiện thực, Tần An xoay đầu, Tiểu Bạch gấp một đũa thức ăn vào trong chén hán, “Phu quân thích ăn cái này thì ăn nhiều một chút đi, Tiểu Bạch đặc biệt làm đó.”

Tần An gật gù rồi cúi đầu ăn.

Ba ngày sau, lại như một năm trước, lúc về nhà hán gặp vị đạo trưởng áo đen đó, ông ta vuốt râu nói với hán: “Tướng mạo huynh đài không tốt, ấn đường phát đen, thiết nghĩ là có yêu ma đeo bám.”

Đôi vai rộng của Tần An đang vác dụng cụ làm mộc, một năm trước thần xui quỷ khiến thế nào mà hán đã đưa đạo trưởng này về nhà.

Hán quay người mặc kệ rồi tiếp tục đi về, nhưng phát hiện đạo trưởng vẫn đi sau lưng hán không rời một bước, dung mạo điềm nhiên.

Tần An nhú mày, “Ông tìm nhầm người rồi, bên cạnh tôi không có yêu ma gì hết.”

Đạo trưởng nói: “Toàn thân huynh đài phát ra yêu khí âm i, nhưng huynh đài đích thực mang nhục thân của con người,” Ánh mắt ông ta rơi trên y phục vải thô của Tần An, “Y phục này thiết nghĩ là do yêu quái kia làm. Vị huynh đài đây, thử cho tại hạ nói thẳng, phu nhân ở nhà có lẽ chính là...”

Tần An thầm nói đạo trưởng này chắc cũng có vài phần tu hành, vốn định mặc kệ, nhưng cảnh tượng Tiểu Bạch trong lòng hán hóa thành phù du trắng lại hiện ra trước mắt, thê tử của hán trong chớp mắt đã biến thành một con côn trùng, nguyên thân của nàng...

Hán lại dừng bước, nghẹn nghẹn cổ họng gian nan lên tiếng, “...Thật là nàng sẽ hại tôi sao?”

Đạo trưởng vuốt râu: “Yêu tâm khó dò, người yêu khác biệt, rồi sẽ có ngày cô ta hại ngươi.”

“Tôi không tin.”

“Yêu quái tu hành mấy trăm năm để trở thành yêu, trăm năm thọ mệnh, nguy trang đương nhiên là dễ như trở bàn tay. Cho dù là một con yêu quái nhỏ nhoi không có lòng hại ngươi, nhưng cũng sẽ hút hết dương thọ của ngươi. Huynh đài vẫn nên sớm ngày rời bỏ thì hơn.”

Tần An trầm mặc không nói gì thêm rồi quay người rời đi, đạo trưởng áo đen đứng yên tại chỗ nhẹ thở dài.

Về đến nhà, Tiểu Bạch chạy ra mở cửa, lộ ra hai lúm đồng tiền ngọt ngào, “Phu quân, chàng về rồi à!”

Hán hơi ngần ra nhìn nụ cười này, đây là nụ cười thật lòng cuối cùng của nàng một năm trước, nếu thời gian đảo ngược, ông trời chiếu cố quay lại một lần, hán không đưa đạo sĩ về nhà thì có phải sẽ thay đổi được số mệnh chăng?

Tần An cố mỉm cười với Tiểu Bạch, “Ừ, Tiểu Bạch, ta về rồi.”

Ngày tháng dần trôi, tính ra thì cách ngày hắn cự tuyệt đạo trưởng đến nhà cũng đã một tháng rồi. Tần An đối với tương lai đã từng trải qua có chút mơ hồ, trong tương lai hắn không có Tiểu Bạch đó có phải chỉ là một giấc mơ không, Tiểu Bạch vẫn luôn ở bên cạnh hắn, bọn họ vẫn sống yên bình.

Nhưng hắn không muốn chạm vào nàng.

Không phải là nàng không tốt, tuy Tiểu Bạch thanh tú bình phàm, nhưng thân thể mềm mại trắng trẻo, hắn nhớ một năm vừa thành thân nàng thường bị hắn dày vò đến mức không xuống giường nổi. Bây giờ mỗi đêm lúc hắn hôn nàng, hình ảnh nữ nhân hóa thành phù du cứ hiện ra trong đầu hắn, làm mọi động tác của hắn đều khựng lại.

Tiểu Bạch cũng không nói gì, mỗi lần như vậy đều dịu dàng rời khỏi hắn, lúc nàng mở cửa ánh trăng lạnh lẽo lọt vào khiến thân hình của nàng trở nên trong suốt.

Hắn chỉ là một người bình thường, chưa từng thấy yêu quái, lần duy nhất thấy thì lại là thê tử của mình. Cảnh tượng đó cứ như ác mộng bám lấy hắn không thể nào thoát ra được, gương mặt của hắn ngày càng âm trầm khó đoán.

Hắn muốn trân trọng nàng, nhưng sự thật thì sao.

“Có phải phu quân không khỏe không?” Tiểu Bạch xoa đầu hắn, “Hay là hôm nay đừng đi làm nữa, ở nhà nghỉ ngơi đi.” Nói xong liền nở nụ cười như một đóa hoa trắng bình dị, “Vừa hay có thể ở bên Tiểu Bạch.”

Hắn nghĩ nghĩ rồi nhận lời, Tiểu Bạch vui vẻ đi nấu cơm trưa, hắn cũng đến giúp. Chuyện trong bếp hắn không biết nhiều, chỉ có thể ở một bên coi lửa, hắn nhìn Tiểu Bạch cắt rau, Tiểu Bạch cắt rất giỏi, phập phập phập cắt nhanh vô cùng.

Yêu tâm khó dò, người yêu khác biệt, rồi sẽ có ngày cô ta hại người.

Thật vậy sao.

“Á!”

Tiểu Bạch la lên, Tần An thấy nàng lỡ tay cắt xuống đầu ngón tay mình, hắn đau lòng nhanh như tên bắn bước tới chụp lấy tay nàng, nhưng hắn phát hiện năm ngón tay mảnh khảnh vẫn nguyên vẹn như cũ.

Hắn hoảng hốt, rõ ràng hắn đã nhìn thấy mà.

“Không sao đâu, không bị thương, chỉ bị sướt qua thôi.” Tiểu Bạch cười cười chớp mắt, “Đều tại phu quân ở bên cạnh làm rối loạn tâm tư của Tiểu Bạch, phu quân về phòng nghỉ ngơi đi.”

Nhất thời Tần An không nói được lời nào. Hắn nhẹ nhàng buông tay, nàng không bị thương... vì nàng là yêu quái sao?

Bốn

Cho dù trở về quá khứ được thì có thật là chuyện gì cũng đều có thể thay đổi không.

Tần An tâm sự trùng trùng bước về nhà trong ánh hoàng hôn đỏ như máu, một giọng nói rõ ràng ngăn bước hắn lại.

“Huynh đài xin dừng bước.”

Hắn quay đầu, lại là vị đạo trưởng áo đen kia.

“Huynh đài có thể đưa tại hạ về nhà xem thư không, dù sao thì yêu nghiệt cũng sẽ gây họa.”

Tần An khàn giọng hỏi ông ta: “Ông có làm hại nàng không?”

Đạo trưởng chỉ nói: “Cô ta là yêu quái.”

Hắn đưa đạo trưởng về nhà.

Hắn không làm sai, không hề làm sai gì cả.

Yêu quái rồi sẽ hại người, ít nhiều gì hắn cũng từng nghe nói, hắn không làm sai. Đã nhiều ngày đêm con phù du trắng xám xấu xí kia cứ bay qua trước mắt hắn, hắn gần như không thể nào ngủ được. Hắn chỉ là một người bình thường muốn sống yên ổn một đời, hắn không làm sai.

Hắn hoảng hốt bước trên con đường, đạo trưởng theo sau bỗng nhiên hét lên, “Cẩn thận!”

Hắn ngừng đầu, một cỗ xe ngựa mất khống chế đang xông về phía hắn, vó ngựa dấy lên khói bụi mịt mù làm mờ mắt hắn. Gần như chỉ trong phút chốc, một thân ảnh trắng trắng đảo qua trước mắt hắn, hắn bị một thân hình mềm mại nhỏ nhắn che lấy, cả người ngã lăn xuống đất.

Tiếng vó ngựa xa dần, Tần An mở mắt, cái đầu nhỏ của Tiểu Bạch hiện lên giữa đám bụi, vùi trong ngực hắn.

Tiểu Bạch ngược mặt, nàng vẫn cười với hắn như bình thường, nhưng giọng nói yếu ớt, “Phu quân, chàng có sao không?”

Lòng ngực Tần An co thắt lại, hắn ôm lấy Tiểu Bạch, nhưng Tiểu Bạch lại đẩy hắn ra chậm chậm nhích qua một bên, góc váy trắng toàn là dấu vết bị vó ngựa đạp qua. Thân thể khẽ run, nàng cúi đầu nói: “Yêu quái không chảy máu, sẽ không làm phu quân sợ đâu.”

Tần An nhìn thấy mười đầu ngón tay chống trên đất của nàng bắt đầu đen lại, đầu hắn ơng lên, không kim được mà kêu lên, “Tiểu Bạch.”

Tiểu Bạch ngẩng đầu nhìn đạo sĩ đang đứng bên cạnh, rồi lại nhìn cửa nhà ở hướng kia, mở to mắt chăm chú nhìn Tần An, khóe miệng nhếch lên nụ cười nhạt, “Cuối cùng chàng vẫn đưa ông ta về... Phu quân, Tiểu Bạch là người hay yêu... thật sự quan trọng vậy sao...?”

Tần An như bị sét đánh, ngây ngốc ngồi tại chỗ.

Nàng nói xong lại rơi nước mắt, “Tiểu Bạch vốn là một nga yêu* yêu lực thấp kém, yêu quái hại người hút dương thọ là vì phải tu hành, từ khi Tiểu Bạch ở bên cạnh phu quân thì chưa từng nghĩ đến chuyện tu hành, chỉ mong ở bên phu quân cả đời, nhưng đáng tiếc... dường như phu quân không muốn.” Nàng ngoảnh đầu, mắt đỏ lên, “Không cần phu quân lo nghĩ nữa, vừa rồi Tiểu Bạch đã...”

*Phù du tiếng Trung dịch ra Hán Việt là Phi Nga

Nàng dùng tay áo dơ bấn chùi mắt đứng lên, thân hình như bị một ngọn lửa vô hình nuốt chửng, từng tác từng tác khô cháy vỡ tan, theo gió hóa thành bụi bay vào không trung.

Yêu quái không có máu nhưng có nước mắt.

Nàng cười nhẹ, nụ cười nhàn nhạt cùng với thân thể của nàng hóa thành hư vô, giống như bị ánh tàn dương đỏ tươi này thiêu đốt.

“Phu quân không sai, chỉ là Kiều Nga này nhìn lắm người.”

Ánh mắt Tần An run rẩy, hắn đưa tay với lấy khoảng không nàng vừa biến mất, ngón tay cuộn lại, cuối cùng vô lực rũ xuống. Tịch dương hanh khô phủ sắc vàng u ám lên con đường phía trước, căn nhà nhỏ của hắn và Tiểu Bạch ở ngay trước mắt, cửa gỗ nước sơn đã bị bong ra, nghiêng nghiêng hé mở, đỏ thành một cái bóng dài, dường như trong chốc lát đã điều tàn.

Còn một chút nữa thôi là hắn có thể về đến nhà rồi.

Năm

Vào thu.

Từu quán, khách nhân tấp nập.

Thiếu nữ áo trắng vừa đi đến trước cái bàn ở trong góc từu quán thì kẻ say rượu bò trên bàn bỗng ngẩng đầu lên, đưa tay chụp lấy nàng.

“Á, ngươi làm gì vậy, già chết à!” Thiếu nữ sợ hãi nhảy tránh qua một bên, túi tiền trong tay đang đưa.

Tần An đôi mắt vô thần nhìn nàng, giọng khàn khàn, “Ta làm trâm gổ cho cô, cô đưa ta về quá khứ được không?”

Thiếu nữ ngẩn ra, hít một hơi rồi kéo ghế ngồi đối diện với hắn, “Không thể nào, mỗi người chỉ có thể quay về quá khứ một lần, mảnh hồn trong tim không có nhiều để lấy mãi vậy đâu.”

Toàn thân Tần An run rẩy, hắn bóp chặt ly rượu, “Cho ta về một lần nữa thôi, không thể luân hồi cũng không sao hết.”

Văng Sanh chống cằm cười cười, “Nói nghe hay nhỉ, nhưng thực tế thì sao?” Nàng cười nhẹ nhìn Tần An, đáy mắt thuần khiết trong suốt, “Ngươi có từng thật sự tiếp nhận việc nàng là yêu quái chưa?”

Tần An không nói, chỉ nắm chặt ly rượu cúi đầu.

“Nội tâm của mình không thật sự thay đổi thì có quay lại bao nhiêu lần kết cuộc cũng vậy mà thôi.”

Văng Sanh nhìn ra cửa sổ lẩm bẩm, “Bất luận quay về quá khứ bao nhiêu lần, bất luận hối hận bao nhiêu lần, muốn trân trọng, muốn bảo vệ, nói với mình là không bao giờ để chuyện cũ tái diễn nữa, nhưng tự đáy lòng ngươi có từng thật sự tiếp nhận việc nàng là yêu quái chưa, cuối cùng cũng chỉ là thời gian đưa đạo sĩ về bị kéo dài ra một chút mà thôi.”

Bạn đang đọc truyện *Kiều Nga* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3: Hạ

Tần An nhìn gương mặt thuần khiết của thiếu nữ, uống cạn rượu trong ly rồi nhẹ đặt xuống. Hắn im lặng một lúc rồi mới nói, “Ta biết.” Cổ họng hắn nấc lên một tiếng cười “Ta biết nàng sẽ không hại ta, là ta đã phụ nàng. Chỉ tiếc là cây trâm hoa lê kia ta vẫn chưa tặng được, ta biết nàng sẽ không quay lại nữa đâu. Nếu có thể quay lại một lần nữa, ta hi vọng nàng đừng gặp ta, nàng đã nhìn lầm ta rồi.”

Văng Sanh nhìn hắn đứng lên, y phục trên mình hắn đã cũ rách, hắn liêu xiêu từng bước từng bước ra khỏi tử quán dưới ánh nắng.

Văng Sanh nhú mắt rồi đột nhiên đứng dậy, “Người chờ đã.”

Nàng chạy đến trước mặt nam nhân, nhìn kĩ thân hình hắn, “Không đúng, lần này có chỗ khác.” Nàng kéo hắn qua một bên, “Đưa cây trâm người làm cho ta, ta đưa người đến một chỗ, coi như là phục vụ hậu mãi vậy.”

Phù du lao vào biển lửa.

Phù du thích ánh sáng và nhiệt lượng, con người không hiểu được mùi vị của đốm sáng duy nhất trong trời đất tối tăm là thế nào. Đối với Tần An mà nói, hắn không biết vị trí của hắn trong lòng Tiểu Bạch, đối với một con phù du vừa xấu xí vừa nhỏ bé thì hắn chính là ánh sáng ấm áp.

Tần An trở về nhà mình, lấy dụng cụ làm một cây trâm cho Văng Sanh, hắn làm rất tỉ mỉ, điêu hình một đoá hoa tinh tế trên cây trâm, làm đẹp đến mức Văng Sanh cười híp mắt nhận lấy, nàng nhìn bóng hoàng hôn rồi nói: “Tiểu Bạch cô nương vẫn chưa hoàn toàn thiêu mình cháy thành tro bụi, tuy nàng chết rồi nhưng một mảnh tàn hồn chấp niệm vẫn còn lưu lại trên người người, thời gian không thể nào quay ngược được, ta đưa đi người đi gặp nàng ấy lần cuối vậy.”

Sắc mặt Tần An đờ đẫn, hắn đau đớn nắm chặt bàn tay nhưng không nói thêm câu nào.

Văng Sanh nói xong bèn dùng cây trâm trong tay vẽ một trận pháp trên không trung rồi điểm trước ngực hắn, một luồng khói xanh bay ra từ vai hắn, cảnh tượng xung quanh như tan chảy ra rồi chậm chậm hóa thành hình dáng hắn quen thuộc.

Lại là hoàng hôn, nhưng là ở trước cửa nhà hắn, trên con đường hoang vu vắng người, Tần An mơ hồ nhìn thấy cảnh tượng ở xa xa như khói mây cuộn cuộn.

“Đây là mộng cảnh do chấp niệm của Tiểu Bạch cô nương hóa thành, nàng để lại một mảnh tàn hồn cuối cùng ở đây không chịu rời đi, nếu chấp niệm này quá sâu, quá lâu thì sẽ trở thành yêu vật vì hại thế gian thật sự, nếu người thật lòng muốn bù đắp gì đó thì hãy hóa giải mộng cảnh này đi, độ cho nàng đến nơi nàng nên đến.” Giọng Văng Sanh trầm đi, nàng đứng nguyên tại chỗ, Tần An đi đến trước cửa nhà mình, cánh cửa gỗ khép hờ, hắn đưa tay muốn đẩy ra nhưng lại rút lại rồi quay đầu nhìn về phía Văng Sanh thấp giọng nói: “Có phải nàng không thể ở lại trên thế gian này nữa không?”

Văng Sanh mở to đôi mắt trắng đen rõ ràng nhìn hắn, “Thọ mệnh Tần, Tiểu Bạch cô nương đã chết rồi.”

Sáu

Thiếu nữ đang co thân hình nhỏ bé ngồi trên bậc thềm trước cửa, nàng đang chải tóc, trên người mặc y phục xám trắng, cổ tay mảnh khảnh. Nàng chống tay lên gương mặt nhỏ ngây ngốc nhìn bầu trời hoàng hôn đỏ cam, bốn bề tĩnh lặng không có tiếng gió, bậc thềm đá lạnh băng chỗ nàng ngồi đã ấm nóng.

Nàng vẫn nhìn lên bầu trời, không hề để tâm mà chờ đợi.

Kèo kẹt.

Cửa bị đẩy ra.

Nam nhân cao to âm thầm bước vào, thiếu nữ dường như không hề phát hiện, vẫn ngược mặt nhìn lên bầu trời.

Nam nhân đi đến bên cạnh nàng, bóng dáng cao cao khiến nàng sợ hãi, nàng nghi hoặc nhìn hắn rồi mỉm cười, hai bên miệng là hai lúm đồng tiền nhỏ, “Vị đại ca này, huynh có thấy phu quân của ta không?”

Ngực Tần An quặn thắt, hắn cup mắt nhìn nàng, Tiểu Bạch trước mặt hắn là Tiểu Bạch lúc hắn gặp nàng lần đầu tiên, vẫn là thiếu nữ có gương mặt thanh tú.

Thiếu nữ mở to đôi mắt trong như nước nhìn hắn, nàng ngây thơ hỏi: “Ta đang chờ phu quân của ta, chờ lâu lắm rồi mà chàng vẫn chưa về, đại ca ca có thấy phu quân của ta không?” Nói xong bỗng ừ ừ cúi đầu kéo kéo góc váy màu xám, “Có phải chàng không cần ta nữa rồi không...”

“Không đâu.” Hắn cố hết sức mới cất giọng cay đắng, hắn ngồi khom xuống ngang tầm mắt nàng, “Tiểu Bạch, không phải hắn không cần nàng đâu.”

Thiếu nữ nhìn thẳng vào hắn, một lúc sau mặt nàng đột nhiên đỏ lên, “Huynh gạt ta, phu quân phát hiện ra ta là yêu quái rồi, chàng không cần ta nữa rồi.” Nàng ôm mặt cúi đầu, “Phu quân không cần một con yêu quái đâu...”

Tần An đưa tay ra, nhưng giữa chừng lại khựng lại, hần chậm rãi thu tay về cười ảm áp với nàng, hần là một người thô lỗ không biết cách dịu dàng, nhưng giọng nói của hần chưa bao giờ ảm áp dịu dàng đến vậy, “Tiểu Bạch, nàng có hận hần không?”

Tiểu Bạch ngược mặt, lệ châu chảy dài trên má, “Ta chỉ buồn thôi, phu quân không thích ta nữa, chàng là phu quân của ta thì sao ta lại oán chàng được?”

Cổ họng Tần An nghẹn đi, hần thò tay tìm trong ngực rồi lấy ra một cây trầm gỗ, đó là một cây trầm hoa lê, đầu trầm khắc từng đóa hoa lê sống động như thật. Hần vẫn nhớ ngày tuyết lớn hôm đó, hang tuyết ở hậu sơn mọc đầy cây hoa lê, nàng nằm dưới gốc hoa lê tro tro đó, thân thể nhỏ nhắn lạnh băng, tóc đen như mực.

Hần cài trầm hoa lê lên tóc nàng, mỉm cười nói: “Đẹp lắm, đừng khóc nữa nhé.”

Thiếu nữ ngẩn ra, hần sờ tóc nàng rồi lại xoa xoa má nàng, những giọt nước trên mặt ảm ướt một cách chân thực, nàng đang khóc vì hần.

“Tiểu Bạch, kiếp sau ta hi vọng nàng đừng gặp ta, hi vọng nàng có thể tìm một người tốt hơn.” Tần An nắm chặt tay nàng chậm rãi nói từng chữ, “Tiểu Bạch, phu quân của nàng sẽ không về đâu, nàng hãy đi đi.”

Gương mặt của thiếu nữ trước mắt hần ngày càng nhạt nhòa, hần nhắm mắt.

Lúc sực tỉnh lại thì trầm hoa lê vẫn nằm yên trong tay.

Hần vẫn đứng trong sân nhà mình, sắc đêm dần bao phủ, dụng cụ làm mộc bày trên bàn, bên chân có một đồng gỗ vụn.

Văng Sanh đứng bên cạnh hần, “Chỉ là mộng cảnh do tàn hồn dệt ra, đương nhiên không phải là thật đâu.”

Tần An cúi đầu nhìn cây trầm, cảm giác man mát, hần lắc đầu cười khổ, “Ta không bù đắp nỗi cho nàng điều gì cả, bây giờ nghĩ lại ta làm thợ mộc mười năm nhưng ngay cả một cây trầm gỗ cũng chưa từng tặng nàng, nhiều năm nay nàng cũng chưa từng oán thán một lời, ta thật không xứng với một cô nương tốt như nàng.”

Hần cảm tạ Văng Sanh rồi đưa nàng rời đi, trước khi đi Văng Sanh bỗng quay người lại nói: “Những sự vật có linh tính như cỏ, hoa, bướm muốn tu luyện thành hình người có lẽ phải mất ba bốn trăm năm, lúc tu luyện xong bản tính rất đơn thuần, thường hướng tới sự ảm áp của con người, nhưng những yêu quái đã tu luyện thành rồi lại bị đánh về nguyên hình, nếu có nhân khí của con người chăm sóc thì có lẽ không ngoài năm mươi năm là có thể khôi phục lại.”

Tần An ngẩn ra, Văng Sanh cười nói, “Nhưng người cung cấp nhân khí thọ mệnh sẽ trôi rất nhanh, người đó trông sẽ già hơn tuổi của mình, người có muốn như vậy không thì hãy tự quyết định đi.”

Nói xong liền rời đi, bóng dáng mất hút ở cuối đường.

Trời đã sập tối, Tần An đứng trước cửa một hồi, cảnh tượng và ký ức của bao nhiêu năm nay hiện ra trước mắt, dường như đã trải qua cả trăm năm.

Thê tử của hần rất bình thường, nàng thích cười, thích khóc, lại thích làm nũng, nàng sợ lạnh, chăm chỉ, nhà cửa sắp xếp đâu vào đó.

Lúc nàng cười đôi mắt cong cong, có hai lúm đồng tiền nhỏ, nàng thường ngọt ngào gọi hần là phu quân, lúc chàng vạng nàng sẽ cúi đầu đứng trước cửa chờ hần về.

Một thê tử bình thường như vậy đó.

Nàng không phải là bướm tiên xinh đẹp, không phải là hoa yêu yêu kiều, nàng chỉ là một con phù du, nhưng vậy thì có sao đâu.

Rõ ràng là chẳng có sao hết nhưng tại sao trước đây hần cứ một mực để trong lòng.

Nhưng bây giờ tất cả đã không còn tồn tại nữa.

Hần ôm mặt kìm nén tiếng nấc nghẹn ngào rồi trở về phòng. Hần đốt đèn trong căn phòng tối tăm, bỗng ánh mắt dừng lại.

Cây trầm hoa lê nằm yên lặng trên bàn, phát ra màu sắc ảm áp dưới ánh nến, trên một đóa hoa lê của cây trầm có một con tằm vụng về bò ra, thò ra cái đầu nho nhỏ.

Ánh mắt Tần An khựng lại, ngực đau như dao cắt, máu tươi nóng hổi dâng trào khắp cơ thể. Hần cẩn thận dè dặt bỏ con tằm vào lòng bàn tay, con tằm rất nhỏ, thân thể ngắn ngắn mập mập trắng trắng, đáng yêu vô cùng yếu đuối.

Ngón tay và khoe mắt của hần khẽ run, “Tiểu Bạch.” Hần khàn giọng gọi nhỏ.

Bây

Năm mươi năm sau.

Vào thu, căn nhà càng đổ nát hơn, lá khô phủ tầng tầng lớp lớp trong cái sân hoang vu đã lâu không có người quét dọn, trên cành khô cũng còn vương mấy chiếc.

Gió mát thổi đến, ánh nắng vừa đẹp. Ông lão còng lưng vịn vào cái ghế lắc đã mục nát trong sân, từ từ khom người ngồi lên.

Buổi chiều yên tĩnh, ngoài bờ tường không một tiếng động, năm mươi năm qua rồi, thôn làng đã dời về phương Nam cách đây rất xa, bây giờ chỉ còn lại một hộ này, bên ngoài đã dần dần phủ đầy cỏ dại.

Nhưng lão vẫn thích ở nơi này.

Người trong thôn đều biết lão quái này tính tình cô độc, chỉ thích nuôi tằm, ngay cả đại phu già nhất trong thôn cũng không biết hộp tằm đó nuôi bao lâu rồi.

Tóc ông lão đã bạc hết, lão nằm trên ghế chằm chằm lắc lư, một cái hộp khắc hoa để giữa hai chân, dưới ánh nắng vàng lấp lánh, gương mặt đầy nếp nhăn của ông lão vô cùng bình yên.

“Tiểu Bạch, nắng hôm nay thật đẹp quá...”

Chiếc ghế lắc lư, lão khẽ nhắm mắt, nhịp tim trong ngực dần dần yếu đi, lão đã không còn thấy rõ sự vật trước mắt, giọng nói cũng hàm hồ.

Ý thức dần dần mờ hồ, bỗng nhiên một đôi tay trắng như tuyết rơi trên chân lão, lòng lão chấn động, cổ sức mở mắt, trong tâm nhìn mờ ảo, không biết từ lúc nào có một thiếu nữ áo trắng tóc đen quỳ trước người lão, đôi tay đang đặt trên đầu gối lão, cái hộp đồ trên đầu gối đã bị mở ra, có mấy chiếc lá dâu lót bên trong nhưng không thấy bóng dáng con tằm đâu.

Đôi mắt thuần khiết như trẻ sơ sinh của thiếu nữ mở to, đầu nàng nghiêng nghiêng, nàng không xinh đẹp lắm nhưng vô cùng thanh tú động lòng, nàng ngẩng ngó nhìn ông lão, bất giác mỉm cười lộ ra hai lúm đồng tiền: “Lão gia gia, ông đang làm gì vậy?”

Giọng nói của nàng lão không bao giờ quên.

Ông lão chống người dậy, bàn tay già nua run rẩy tìm trong ngực mình, lấy ra một cây trầm hoa lê cũ kĩ mất đi màu sắc tươi sáng ban đầu, đường nét của hoa lê do thời gian và bị ngón tay sờ đi sờ lại nên đã không còn rõ ràng, trong mắt ông lão ánh lên sự dịu dàng xa xăm, lão dùng hết sức lực cuối cùng cài cây trầm lên tóc thiếu nữ.

Thiếu nữ nghi hoặc chớp mắt, đưa tay lên sờ cây trầm, ông lão dựa trên ghế, bình yên nhắm mắt, sinh mệnh mới của nàng đã rút đi hơi thở cuối cùng của lão, vậy đã đủ rồi, lão đã mãn nguyện rồi.

“Tiểu Bạch, nàng trở về rồi.”

Bạn đang đọc truyện *Kiều Nga* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.